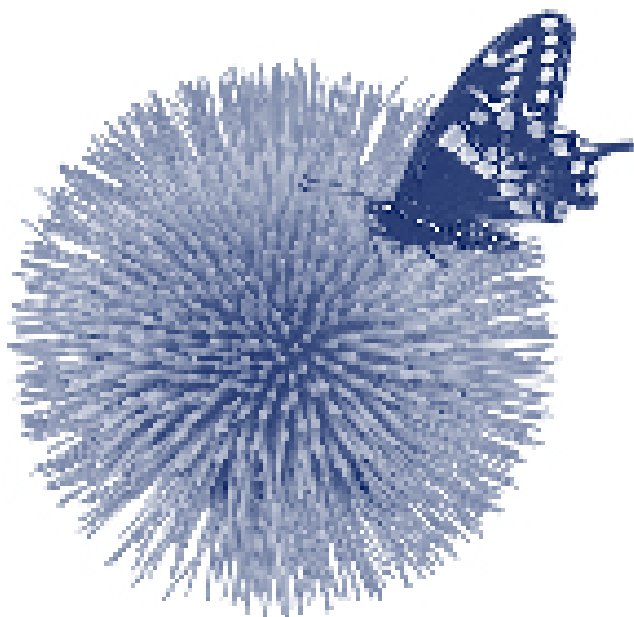

WERKEN MET IRISCOPIE

Demo

SORAG-Akademie

INLEIDING

Bij de SORAG-Akademie heb je de keuze uit een groot aantal opleidingen op medisch gebied. Op onze website www.sorag.nl lees je de nodige informatie over de inhoud van de verschillende cursussen, de studieduur en de mogelijkheden om het geleerde in de praktijk toe te passen.

Het maken van een keuze voor een bepaalde cursus is niet altijd even gemakkelijk. Voldoet de cursus wel aan mijn verwachtingen en hoe ziet de inhoud er uit? Welke onderwerpen komen aan de orde en wat kan ik er verder nog van verwachten?

Deze kosteloze proefles geeft je in veel opzichten antwoord op deze vragen. Je zult merken dat we je via de lessen rechtstreeks aanspreken en je daarmee persoonlijk in het leerproces betrekken. Daardoor leer je via de opleiding van de SORAG-Akademie ook bepaalde aspecten van jezelf kennen, waardoor je later nog beter in staat zult zijn om het geleerde in praktijk te brengen.

Na het afronden van je studie en het insturen van het huiswerk (per post of het SORAG-internet huiswerkprogramma) ontvang je vanzelfsprekend kosteloos een studieverklaring en bij de meeste opleidingen kun je ook kiezen voor het afleggen van een examen teneinde het diploma te behalen. De diploma's worden door een aantal beroepsorganisaties erkend, waaronder de Stichting Gezondzorg. Verschillende zorgverzekeraars zijn in dat geval bereid om de consultkosten van behandelde patiënten te vergoeden.

Schriftelijk studeren is afstandsonderwijs, maar dat zegt nog niet dat thuis studeren een eenzame bezigheid is. Via het huiswerk kun je contact maken met je persoonlijke docent en via Studiecontact van de SORAG-Plaza (www.sorag.nl/plaza) maak je gemakkelijk contact met je medecursisten. En voor alle andere vragen staat je studiebegeleider voor je klaar. Ook zijn er voor een aantal opleidingen praktijkdagen waaraan je desgewenst deel kunt nemen.

Voor het volgen van deze cursus heb je geen verdere studieboeken nodig, en wanneer dat toch het geval is krijg je deze bij de eerste les zonder verdere kosten thuisgestuurd. Als cursist heb je via de SORAG-Plaza toegang tot de uitgebreide SORAG internetbibliotheek.

Wanneer je een complete les als proefles wilt ontvangen kun je deze tegen betaling aanvragen via onze website. De kosten van deze proefles worden, wanneer je besluit om de betreffende cursus te gaan volgen, in mindering gebracht op het lesgeld.

Wij hopen je binnenkort als cursist van de SORAG-Akademie welkom te mogen heten.

Met vriendelijke studiegroeten

Maurice Groenestijn
directeur

DE OPBOUW VAN HET OOG

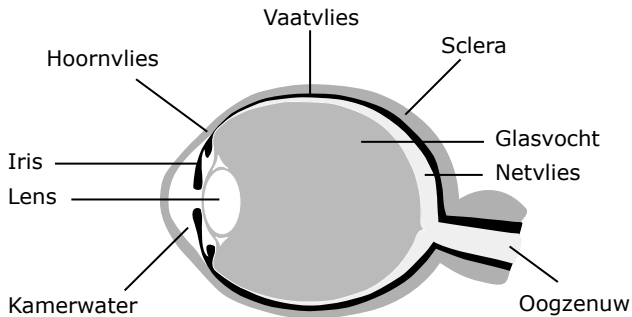
Bij de irisdiagnose gaan we ervan uit dat via een belangrijke zenuwbaan, de nervus vagus, alle organen in het regenboogvlies, oftewel de iris, worden weergegeven. De nervus vagus voorziet alle organen van een zenuwwerking, inclusief de ogen. De prikkels van deze organen worden naar de hersenen geleid en daarvandaan worden ze onder andere doorgestuurd naar de ogen. In de embryonale fase ontstaat het oog uit de hersenen.

ANATOMIE VAN HET OOG

Om irisdiagnostiek toe te kunnen passen is het niet noodzakelijk dat je helemaal op de hoogte bent van de anatomie en de werking van het oog. Toch is het goed om hiervan iets te weten, omdat je tijdens het onderzoek af en toe geconfronteerd zult worden met afwijkingen van het oog van een patiënt. Soms is het goed om in zo'n geval een patiënt door te verwijzen naar de oogarts, iets wat echter niet in alle gevallen noodzakelijk zal zijn. Het oog is het belangrijkste en tevens het meest ingewikkelde zintuig dat we hebben. Feitelijk is het oog een uitstulping van de lichtgevoelige huid, een weefsel waaruit ook de hersenvliezen bestaan.

Het oog heeft een doorsnede van ongeveer vijftwintig millimeter terwijl de oogkas iets groter is, omdat het oog daarin vrij moet kunnen bewegen en er ook nog plaats moet zijn voor de spieren en de pezen die zorgen voor de oogbeweging. Om het oog liggen drie vliezen: binnenin het net-

vlies (retina), middenin het vaatvlies (choroidea) en aan de buitenkant de harde oogrok (sclera). De sclera is wit en vormt daarom het porseleinkleurige oogwit van de ogen.

Het oog en de iris

DE IRIS

Het onder de sclera liggende vaatvlies bevat een groot aantal bloedvaatjes die ervoor zorgen dat de cellen van het oog gevoed worden met zuurstof en afvalstoffen het oog weer kunnen verlaten. Aan de voorkant van het oog gaat het vaatvlies over in het regenboogvlies (iris), waarbinnen zich een gaatje, de pupil, bevindt, waardoor we in feite kijken. De plaats waar de iris overgaat in het kijkgaatje noemen we de pupilrand. In de pupilrand bevindt zich een kringspier die bij een sterke lichtinval vernauwt (miose) en zich in het donker juist weer verwijdt (mydriasis).

HET NETVLIES

Het netvlies bedekt maar een gedeelte van de achterkant van het oog en heeft tot taak te zorgen voor de overdracht van gegevens naar de hersenen. De retina is uitgerust met een groot aantal lichtgevoelige cellen: kegeltjes voor het waarnemen van kleur en staafjes voor het waarnemen van zwart-wit beelden, de lichtintensiteit en vooral de vorm van hetgeen we zien. De lichtgevoelige cellen worden geprikkeld door het licht dat via de pupil en de lens op het netvlies valt. Via het netvlies worden de zenuwprikkels naar de oogzenuw (nervus opticus) getransporteerd en vervolgens naar de hersenen.

BLINDE VLEK EN GELE VLEK

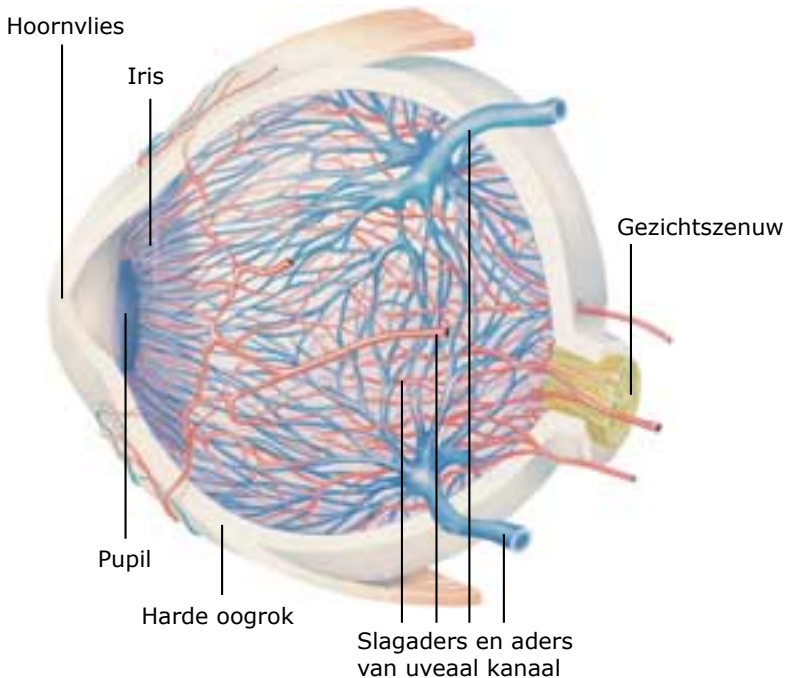
Op de plaats waar de retina met de nervus opticus verbonden is, bevindt zich de blinde vlek (discus nervi optici, papil), een plaats op het netvlies waarmee we helemaal niets kunnen zien. Recht tegenover de lens en de pupil ligt de plaats waar we het beste mee kunnen zien, de gele vlek (macula luteum).

BINDVLIES EN HOORNVLIES

Aan de voor ons aan de buitenkant zichtbare voorzijde van het oog bevindt zich een doorzichtig bindvlies (conjunctiva). Ook het inwendige van de oogleden is met dit bindvlies bekleed. Het bindvlies en de sclera vloeien ter hoogte van de iris over in het hoornvlies (cornea). De ruimte tussen de iris en het hoornvlies noemen we de voorste oogkamer. De voorste oogkamer is gevuld met een dunne vloeistof, het kamerwater (humor aquosus). De achterste oogkamer bevindt zich tus-

sen de lens, het straallichaam en de iris. Het kamerwater stroomt daarbij van de achterste oogkamer naar de voorste oogkamer.

Het glaslichaam strekt zich uit van de lens tot aan de oogzenuw en is gevuld met het wat minder vloeibare glasvocht (humor vitreus). Naarmate men ouder wordt, wordt dit glasvocht steeds wateriger.

Het oog en de iris

HET STRAALLICHAAM

De lens die zich achter de pupil bevindt wordt door het straallichaam (corpus ciliare), dat een aantal spiertjes bevat, in elkaar gedrukt en uitgerekt, waardoor we in staat zijn om de ooglens af te stemmen op de afstand van het object waarnaar we kijken (accommoderen).

OPBOUW VAN DE IRIS

De iris is uit drie lagen samengesteld, een achterste, een middelste en een voorste laag. De achterste laag is opgebouwd uit epitheelcellen en verbonden met de voorste begrenzing van het netvlies. Deze laag van de iris is pigmentloos en kan roodachtig doorschemeren. Bij albino's ontbreekt het pigment geheel en daardoor schemert bij hen het bloedvatrijke achterste gedeelte van het netvlies door de iris. Deze laag van de iris is verbonden met het centrale zenuwstelsel. Dit uit zich in de structuur van de buitenste rand (ciliairrand) van de iris en de vorm van de iris.

STROMA

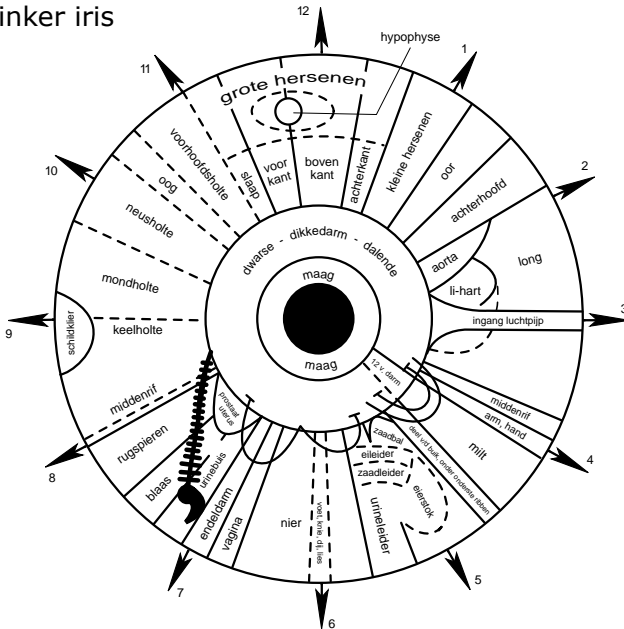
In de middelste laag van de iris bevindt zich het pigmentbevattende deel. Tevens liggen in dit gebied de pupilverwijdende ringspier (musculus dilator pupillae) en de pupilvernauwende ringspier (musculus sphincter pupillae). Verder bevindt zich in het middelste gedeelte van de iris een raamwerk van bindweefsel dat de structuur van de iris (stroma) vormt.

De voorste laag van de iris bestaat voornamelijk uit vaatzenuweefsel en verloopt straalvormig vanuit de rond de pupil gelegen maagdarmkrans

(krause) naar de buitenste omtrek van de iris. De aan zenuwen gebonden bloedvaatjes die vanuit de pupilrand naar de ciliairrand lopen noemen we radiaren of radialen.

Het middelste en buitenste deel van de iris hebben verbindingen met onder andere het bewegingsapparaat, de bloedvaten en het endocriene klierstelsel. De maagdarmzone omvat het gebied tussen de pupilrand (pupilzoom, krauserand) en heeft een verbinding met het maagdarmkanaal.

Linker iris

IRISINDELING

De irissen kunnen we gebruiken als topografiekaarten van het lichaam, waarop elk orgaan een eigen plaats inneemt. In de linkeriris nemen we de linkerlichaamshelft waar, terwijl in de rechteriris de rechterlichaamshelft weerspiegeld wordt. De organen die centraal in het lichaam voorkomen, zijn in beide ogen terug te vinden.

De iriskaarten zijn aan de hand van ervaringen de afgelopen jaren verbeterd, maar ondanks dat dienen we toch rekening te houden met het feit dat we steeds nieuwe ontdekkingen zullen doen, dus ook deze topografiekaarten zullen steeds aan verandering onderhevig blijven.

Grofweg is de irisindeling als volgt:

In de **bovenste zone** vinden we de hersenen terug.

In het gebied in het **midden van de iris**, aan beide kanten van de pupil, bevinden zich de luchtwegen; aan de ene kant de hogere luchtwegen van het hoofd (holtes, keel- en neusgebied e.d.) en aan de andere zijde van de pupil de lagere luchtwegen, zoals de longen en de bronchiën.

In het **onderste deel van de iris** zijn de buikorganen terug te vinden.

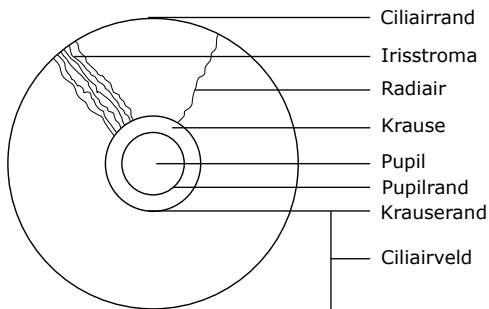
De extremiteiten (armen en benen) hebben daarbij natuurlijk eveneens hun eigen ligging. Aangezien in de extremiteiten in het algemeen weinig tekens zijn terug te vinden die oorzaken van klachten kunnen aanwijzen, zijn deze gebieden in de meeste gevallen 'rustig'. Reuma in de handen kent geen oorzaak op die plaatsen; de klacht wordt door andere factoren elders in het lichaam teweeggebracht. Denk maar aan de opslag van grote hoeveelheden urinezuren, die door het hele lichaam kunnen circuleren en op een gegeven moment in de gewrichten neerslaan.

Uiteraard worden ongelukjes, maar ook operationele ingrepen, altijd zichtbaar, omdat dit het weefsel stuk gemaakt heeft. Het oog zal dit automatisch vertalen door ook wat weefsel (bijvoorbeeld irisdraadjes) weg te halen op het gebied dat correspondeert met het betreffende orgaan.

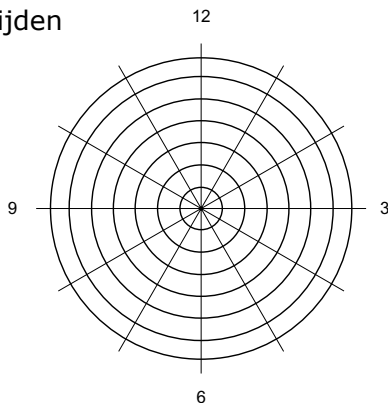
Verder is de iris nog van binnen naar buiten toe ingedeeld:

- pupil** : rug, zenuwstelsel
- krause** : maagdarmzone
- krauserand** : vegetatief zenuwstelsel, wat niet door de wil wordt bepaald
- ciliairveld** : orgaanzone
- ciliairrand** : lymfstelsel, bloedvaten, huid en slijmvliezen
- radiairen** : bindweefselraden die straalsgewijs lopen
- sclera** : de buitenwereld

De indeling van de iris

De kloktijden

Onder krause wordt de kartelige ring verstaan die als een draad om de pupil heenloopt (op de topografie is deze echter rond getekend). Deze kartelring ziet er symbolisch net zo uit als de darmen, die kronkelig in de buik liggen. Het ciliairveld is de iriszone die zich buiten de krausedraad bevindt. De sclera is hetzelfde als het oogwit en symboliseert de wereld om de persoon heen.

In de orgaankaarten wordt altijd gewerkt met 'kloktijden'. Het kijken naar denkbeeldige klokuren vergemakkelijkt het opzoeken van een teken in de iris wanneer we het aan iemand proberen uit te leggen (op drie uur ligt dit of dat organgebied).

In het ciliairveld, meer naar de ciliairrand toe, bevindt zich ook de botten- en gewrichtszone. In dit veld kunnen we bijvoorbeeld wel naar reumagevoeligheid kijken. Dit wordt zichtbaar als er bepaalde iristekens in voorkomen. Verderop in deze cursus komen we dit fenomeen zeker tegen en zullen we daar uitgebreider naar gaan kijken.

De straalsgewijs lopende bindweefselraden zijn alleen in blauwe en 'groene' ogen zichtbaar. In donkerbruine irissen zijn ze onzichtbaar geworden vanwege de dikke bruine pigmentlaag die bovenop deze irisdraden ligt, tenzij er op een bepaalde plaats iets aan de hand is. Daar kan het pigment dan heel dun zijn, of soms zelfs helemaal verdwenen, zodat de draden die oorspronkelijk onder het pigmentblad gelegen hebben, dan wel zichtbaar zijn.

WAT IS NIET TE ZIEN?

Een aantal fenomenen is in irissen niet te zien, zoals:

- leeftijd
- geslacht
- zwangerschap
- ziektenamen

Leeftijd

Bij oudere mensen is in de irissen wel vaak het één en ander aan ouderdomsverschijnselen te zien. Ze kunnen bijvoorbeeld last hebben van een hoge bloeddruk, waardoor onder andere meer rode adertjes in het oogwit ontstaan. Ook de zogenaamde 'ouderdomsring' is op spreekafstand waarneembaar in de ogen. Daarover kun je meer lezen in het hoofdstuk over de lipemische diathese.

Geslacht

In de irissen kunnen we ook niet zien of we met een man of met een vrouw te maken hebben. Dat zou trouwens ook geen enkele zin hebben, belangrijk is wat de persoon allemaal als mens kan leren en waar hij zowel zijn sterke als zijn zwakke eigenschappen in kan ervaren. Wel is het zo dat bepaalde eigenschappen beter geleerd kunnen worden door een mannelijk individu en andere weer beter door een vrouwelijk individu. Specifieke leerprocessen in het leven worden in de belevingswereld van een vrouw natuurlijk heel anders ervaren dan in een mannelijke belevingswereld. Waar het feitelijk om gaat, is het levensthema zelf, dat door iristekens aangemerkt wordt.

Zwangerschap

Een vrouw kan zwanger worden en leven baren als een natuurlijk gegeven. Zwangerschap kan dan ook niet in de irissen zichtbaar zijn, omdat een dergelijke ervaring geen onnatuurlijk verloop heeft voor de persoon. Zwangerschap is voor de vrouw een normaal onderdeel van haar leven en dus geen afwijking. Het is echter iets anders als de zwangerschap met problemen verloopt, of als zwanger worden niet (gemakkelijk) te bewerkstelligen is. In zo'n geval is er in de meeste gevallen iets erfelijks actief. Meestal liggen hier bepaalde emoties aan ten grondslag die nog niet volledig verwerkt zijn. Ze zijn er nooit zomaar.

Ziektenamen

Iedereen kan te maken krijgen met ziekten. Een ziekte is echter nooit als zodanig in de ogen te herkennen, daar het altijd om een samenspel van functieafwijkingen in de organen gaat. Hoe meer functies er verstoord raken, hoe complexer het klachtenbeeld wordt, wat uiteindelijk als een ziekte wordt gedefinieerd. We noemen dat dan bijvoorbeeld reuma, of de ziekte van Crohn, of de ziekte van Pfeiffer. Er staat dus nooit een naamplaatje voor zo'n ziekte in de iris.

Ondanks dat bovenstaande fenomenen in de irissen onzichtbaar zijn, kunnen we evengoed via iris-copie vaststellen welke levensfactoren van belang zijn in de ontwikkeling van de betreffende persoon. Als individu liggen namelijk diverse levensuitdagingen op hem te wachten die hij mettertijd aan zal gaan en die hem na verloop van tijd kunnen voorzien van (vernieuwde) inzichten, vooropge-

steld dat hij bereid is daar op een open manier naar te kijken en ervan te leren. Dit zal steeds de essentie blijven van een iriscopistische benadering, zoals je in de komende lessen zult kunnen lezen

DE ORGAANKAARTEN

In de tijd dat iriscopie in Europa toegepast wordt, zijn al diverse topografiekaarten ontwikkeld. In de loop der tijd zijn die kaarten steeds weer aangepast aan nieuwe ontdekkingen. Dat heeft ertoe geleid dat we nu van kaarten gebruik kunnen maken die voor een belangrijk deel de echtheid kunnen benaderen van de ligging van elk orgaan. Dit was nodig, omdat in de praktijk regelmatig bleek dat een verondersteld gebied niet klopte met de ligging van het orgaan dat klachten vertoonde. Sommige orgaangebieden dienden te worden verruimd en andere zones juist iets verderop in de kaart getekend, enigszins afwijkend van de plaats waar ze zich bevonden in eerder ontwikkelde kaarten.

Daarnaast zijn de ontbrekende gebieden van onder andere de extremiteiten, borstkas, nek en rug ingetekend, evenals een aantal hersenfuncties.

Organen die meerdere complexe functies hebben, dienen een grotere ruimte op de kaart in te nemen dan we gewend zijn te zien. De nieren en de lever zijn hier goede voorbeelden van. Maar ook de baarmoeder heeft voor de vrouw een grotere functie dan men eerder had ingeschat.

Voorbeeld van een plaatsverschuivingen is de blindedarm met het wormvormig aanhangsel (appendix). Deze ligt dichtertegen de zone van de eierstok/teelbal aan dan andere kaarten tonen.

Organen die voorheen in de oudere topografiekaarten vaak ontbraken, zoals de armen en de benen, kunnen op de nieuwe kaarten wel gevonden worden.

ZIEKTEFASSEN EN IRISKLEUREN

In de vorige les heb je al uitgebreid kunnen lezen over de verschillende ziektefasen en de daarbij behorende kleuren. In deze les gaan we daarmee verder.

FASE 4 EN 5 BRUIN PIGMENT

Ook bruin pigment kan als pastelkleur beginnen te groeien in het oog. Naarmate de tijd verstrijkt, kan deze kleur zich verdonkeren, in het ergste geval tot aan zwart teerpigment toe.

Wanneer lichtbruin pigment aanwezig is op een bepaalde plek in de iris, kan het organisme al wat moeite krijgen met spontaan te regenereren of te genezen. Meestal is de kleur dan grijsig bruin. Omdat het pigment zich nog maar net begint te ontwikkelen, kunnen we in een dergelijk geval nog niet spreken van een disbalans in de organen, maar we moeten toch al rekening houden met zeer vervelende situaties die zich in de toekomst kunnen voordoen.

Rechteroog. Lichtbruine sproetjes, her en der verspreid

We kunnen preventief al het een en ander aanreiken, waarbij we er zorgvuldig op letten dat onze adviezen geen angstaanjagend, maar juist een stimulerend effect hebben op iemands motivatie en gezondheidsbesef. We zeggen bijvoorbeeld tegen de cliënt dat zijn lever wel wat extra hulp zou kunnen gebruiken, in plaats van hem als ernstig zieke te bestempelen. Onze voeding is daarvoor niet ondersteunend genoeg, dus daar mogen we niet de meest essentiële hulp van verwachten, maar met wat extra aandachtspuntjes hoeven er geen storingen te ontstaan. En natuurlijk dienen we de cliënt te vertellen wat dat bruine pigment zegt over zijn levensprocessen.

Boosheid

Omdat de beginnende pasteltint bruin kan worden, dienen we rekening te houden met de mogelijkheid dat in het karakter van deze persoon een moeilijk leerproces gestart gaat worden. We kijken immers naar een verder gevorderde ziektefase die zijn eigen uitwerking gaat krijgen in de gezondheid van deze cliënt. Je mag echter niet vergeten dat het altijd de vraag blijft of bepaalde klachten ook daadwerkelijk ontstaan. Dit hangt vooral af van de levenshouding van de persoon. Het organgebied waarop de vlek ontstaat, zal daar uitsluitsel over kunnen geven.

Wat je wel kunt onthouden als leidraad voor bruin pigment, in welke vorm en welke dikte dan ook, is dat bruin pigment altijd te maken heeft met de neiging om boosheid op te slaan in plaats van deze op een constructieve wijze te uiten. En mocht zo iemand zijn boosheid toch uiten, dan

betekent dat nog niet dat hij dat op een constructieve manier doet.

Meestal laat de persoon dan wel zijn irritaties zien, maar wil hij er om wat voor reden dan ook niet met de ander over praten. Daarvoor in de plaats kiest hij ervoor zijn spanningen te ventileren via geregeld geïrriteerd reageren op dingen die hij lastig vindt. Dit maakt dat zijn gedrag bij anderen als onredelijk overkomt, omdat niemand feitelijk weet wat er nu eigenlijk met hem aan de hand is en niemand op deze manier moeite wil doen om naar hem te luisteren.

Een agressieve, boze of geïrriteerde houding is niet voedend, waardoor mensen liever op grote afstand van hem willen blijven. Ze voelen zich niet op hun gemak bij hem en kunnen zelf ook door deze energie beïnvloed raken. Door mee te drijven met een dergelijke energie, ontstaan in een mum van tijd ruzies en conflicten.

Actieve achteruitgang

Bruine pigmenten zijn altijd leverpigmenten. Wanneer er bruine pigmenten in lichtgekleurde irissen voorkomen, kunnen ze slecht nieuws brengen. Zeker als deze pigmenten in de loop van het leven van kleurdiepte en/of grootte veranderen. Dat kan twee oorzaken hebben:

- er is een chronische functieafwijking van het orgaan opgetreden; deze kan ook zijn overgeërfd en is dan vaak als een bruin sproetje in de iris met de geboorte meegekomen;

- er is een mogelijke atrofie van het organisme waar dit pigment op ligt. In dit geval is het pigment tijdens het leven ontstaan.

Door middel van bruin pigment vinden we lichaamsfuncties terug die (soms al ver) onder de maat zijn. Daardoor kunnen diverse patronen worden opgebouwd van functieafwijkingen. Hier is de subtiele grens aanwezig van enerzijds een (te) lage orgaanfunctie en anderzijds een negatieve orgaanfunctie, wat we als een actieve achteruitgang kunnen bestempelen. Hoe donkerder de kleur van het pigment is, hoe meer degeneratie en aftakeling in het organisme optreden.

Voor de iriscopist is het daarom van belang op te letten of deze pigmenten in de irissen zichtbaar zijn. Van daaruit kan hij dan een (altijd zeer voorzichtige!) inschatting maken of deze pigmenten groter en/of donkerder zijn geworden. Sommige iriscopisten kennen hun cliënten al verscheidene jaren en zullen van hen in het eerste consult al dia's of foto's gemaakt hebben. Wanneer dan iemand na jaren terugkomt om zijn ogen te laten vergelijken met die eerste foto's, kan er een objectieve inschatting over de situatie gemaakt worden.

Is een verdonkering opgetreden en heeft de iriscopist goed in de gaten dat de persoon psychisch-emotioneel in de knel zit, dan kan hij daarop een basisbehandeling voorstellen, meestal eerst in de vorm van een reinigingstherapie. Daarbij zijn gesprekken zeer belangrijk om inzicht te krijgen in hoe een bepaalde situatie gegroeid is en

om de cliënt te leren hoe hij er zelf beter mee kan omgaan, om zodoende spanningen in zijn lichaam te verminderen.

De ontwenningverschijnselen die dikwijls ervaren worden bij een reinigingskuur zijn in veel gevallen zeer vervelend en langdurig van aard. Het lichaam is immers voor een lange tijd geblokkeerd geweest om in voldoende mate afval los te kunnen laten. Het zag dagelijks grote hoeveelheden binnenkomen en kon dit allemaal nooit voldoende en op adequate wijze verwerken. Deze achterstand dient snel ingehaald te worden; maar omdat het lichaam dat ritme ontwend is geraakt, ontstaan ontwenningverschijnselen. Daarbij komen klachten voor als:

- af- en uitscheidingen
- duizelingen
- overgevoeligheid voor geluid en/of licht
- hoofdpijn
- brijachtige ontlasting of diarree
- misselijkheid
- algemene moeheid en een gevoel van malaise
- onverklaarbare scherpe pijnen

Alleen doorzettingsvermogen en een goede, warme begeleiding kunnen op de lange duur deze patiënten helpen. Hoe donkerder het pigment in de loop der tijd is geworden, hoe langer de weg naar genezing zal zijn. Er is immers in de loop der jaren een chronisch gebrek aan liefdevolle aandacht ontstaan. Mensen met een sterk doorzettingsvermogen en discipline redden het, de anderen zijn niet gemotiveerd genoeg en zullen

daar uiteindelijk hun eigen consequenties uit moeten trekken.

Deze opmerking is niet bestraffend bedoeld, maar als een weten dat ieder mens een eigen weg gaat in zijn levensprocessen. Daar heeft hij recht op en de wijze waarop iemand leeft is niet ter beoordeling van wie dan ook. We kunnen hooguit de ander uitnodigen met onze gedachten mee te gaan, maar we mogen hem niet dwingen onze gedachten als de enige waarheid te zien.

In het geval van leverpigmenten in de lichte irissen hebben we voornamelijk te maken met een groot tekort aan vitamine C en ijzer. Bij een roodbruine kleuring moet snel ijzer gegeven worden, terwijl bij grijs tot zwartbruin pigment het ijzergehalte geleidelijk aan aangevuld moet worden. Naarmate er meer bruin pigment in de irissen aanwezig is, werkt het lichaam namelijk trager in al zijn functies, dus ook in het verbranden van afval waardoor niet alleen ijzeropname belangrijk is, maar ook het opnemen van bouwstoffen.

DE CONSTITUTIES

In de vorige les heb je kennis kunnen maken met het fenomeen constitutietypen. In deze les gaan we de constitutietypen eens nader bekijken.

DE IRISCONSTITUTIETYPEN

Via de iriscope worden de constituties in hoofdzaak bepaald door drie factoren, namelijk de oogkleur, de structuur van de irisvezels oftewel de radiaren, en het verloop van deze vezels. De constitutie van een persoon vertelt ook iets over zijn basale persoonlijke weerstandsvermogen tegen ziekmakende invloeden. De ene persoon heeft in aanleg veel weerstand, terwijl een ander juist weinig weerstand bezit tegen een bepaalde ziekte en daardoor om de haverklap kan kwakkelen.

We kunnen uiteraard geen structurele veranderingen aanbrengen in onze aangeboren constitutie, maar we kunnen wel zorgen voor een algehele conditieverbetering en een optimale weerstand(sverhoging). Dit is bijvoorbeeld mogelijk door de therapie te richten op de zwakste schakels waar de irissen ons op attent maken. Het is de meest logische aanpak, omdat de basisweerstand van deze zwakke organen snel ontregeld kan raken, wat een uitnodiging kan betekenen voor ziekteverwekkers.

De constitutie toont niet alleen een beeld van de algemene zwakheden van de betreffende persoon, ook de sterke kanten van zijn persoonlijkheid zijn te zien. Deze eigenschappen heeft hij eveneens bij zijn geboorte meegekregen. Hier-

door is hij in staat om zich sterker op te stellen tegen allerlei levenssituaties die hem verzwakken, waardoor hij ziek zou kunnen raken.

Wanneer er geen sterke karaktereigenschappen zouden zijn, zou hij zijn levensprocessen nooit optimaal tegemoet kunnen treden. Hoe zou de mens zijn uitdagingen aan kunnen gaan en zijn nog zwak ontwikkelde eigenschappen kunnen opkrikken en sterker maken als hij daarnaast geen eigen, krachtige bronnen bezat om de nodige energie uit te putten voor die ontwikkeling? Het leven is altijd in evenwicht, dus elk wezen, als onderdeel van het leven, draagt evenzo al zijn eigenschappen in evenwicht met zich mee, of daar nu enkele van onderontwikkeld zijn, of niet. Er is dan evenwicht tussen zijn goed ontwikkelde eigenschappen die heel krachtig zijn in energie, en zijn onderontwikkelde eigenschappen die veel energie nodig hebben om tot ontwikkeling te komen. Zonder deze aangeboren energiebronnen zou het leven op aarde zinloos zijn.

We onderscheiden drie constitutietypen, plus een mengtype. De basistypen zijn:

Neurogene type

Dit type heeft (licht)blauwe ogen met strakke, meestal vrij dunne radiaren die op zijden draadjes lijken

Lymfatische type

Dit type heeft blauwe tot soms grijze ogen, waarvan de radiaren kronkelig en vaak dik van aard zijn

Hematogene type

Dit type heeft bruine, soms heel donkere ogen. De donkere pigmentlaag kan er soms zelfs bijna zwart uitzien, waarbij geen enkele irisradiaal meer zichtbaar is.

De mate waarin de dradenstructuur van een bepaald type zichtbaar is, bepaalt het accent van de karakterbeschrijving. Dus als het oog overwegend neurogene draden laat zien, reageert de persoon ook het meest op een neurogene manier. Tonen de irissen meer lymfatische bedradingen, dan zijn de neurogene reacties zwak en laat de persoon zich meer op een lymfatische wijze zien. Zo kunnen er ook vermengingen optreden. Er zijn irissen die zowel neurogene als lymfatische bedradingen hebben. Dat zijn dan de zogenaamde neuro-lymfatische typen.

Verder dienen we ook in beschouwing te nemen dat, waar plaatselijk afwijkende draden in het desbetreffende orgaan(systeem) te zien zijn, dit orgaan een andere energiestructuur heeft en derhalve een ander orgaanverhaal kent dan de overige organen. Wanneer bijvoorbeeld in een neurogeen oog een plek in de iris voorkomt met lymfatische irisdraden, dan is uitsluitend dit orgaan gebied op lymfatische wijze werkzaam, terwijl het lichaam van deze persoon, net als zijn karakter, neurogene eigenschappen laat zien.

Daarnaast zijn er ook 'groene' irissen. In een meer of mindere mate zien we bruin pigment, wat bovenop een blauwgrijze ondergrond ligt en als het ware een groene oogkleur toont. Dit laatste type noemen we:

Linkeroog. Zeer fijne strakke bedradingen in een blauwe iris

Biliaire type

Dit type wordt ook wel het mengtype genoemd. Het gaat hierbij om irissen met bruin pigment over de blauwgrijze basiskleur, waarbij de dikste laag pigment hoofdzakelijk rond de pupil voorkomt in het krausegebied, en in de meeste gevallen zelfs daar overheen. Op spreekafstand komen deze irissen soms als bruine ogen over wanneer er veel bruin pigment in te zien is. Hoe donkerder het oog lijkt, hoe moeilijker vast te stellen is onder welk type de persoon valt. Om goed te kunnen diagnosticeren of het dan om hematogene ogen of biliaire irissen gaat, is microscopisch onderzoek onontbeerlijk.

Bij de biliaire constitutie zijn er op een aantal plekken, vanaf de buitenste irisrand, nog radiairen zichtbaar; de buitenste iriszone mag daarbij niet net zo bruin van kleur zijn als het gebied rond de krause. Tegelijkertijd kunnen we kijken of de nog zichtbare radiaren een strak verloop hebben, of dat ze kronkelig van aard zijn. Dat betekent dan dat er onderliggend nog een constitutietype actief is in deze persoon, namelijk een neurogeen, een lymfatisch, of een menging van deze typen wat we neuro-lymfatisch noemen, tot aan een bindweefselzwak constitutietype toe.

Voor de uitleg hiervan dienen we natuurlijk rekening te houden met al deze voorkomende fenomenen; de informatie hiervan dienen we volledigheidshalve altijd in het totaalbeeld van de biliaire constitutie te betrekken!

Wat we ook niet dienen te vergeten, is dat de constituties mede bepaald worden door nog twee

extra factoren, namelijk de klimatologische en de rasinvloeden. Zo kan in een bepaald gebied een specifiek constitutiebeeld veel voorkomen, terwijl een ander beeld bij deze mensen nauwelijks optreedt.

Bijvoorbeeld in de warme (tropische) streken vinden we meestal de bruine, soms zelfs hele donkerbruine, of bijna zwarte irissen terug. De blauwe irissen zijn daar dan nauwelijks te vinden. In de koudere streken vertonen de meeste irissen een lichte kleur, tot heel licht blauwgrijs toe en daar zijn bruine, donkere irissen weer ver in de minderheid.

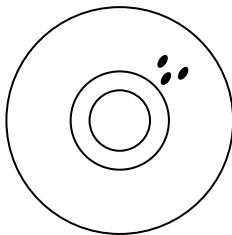
Een belangrijke uitzondering is een gebied waar het wel erg koud is, maar waar toch veel zonlicht is, zoals in de poolstreken. Vanwege het langdurige zonlicht op de witte, bevroren en besneeuwde bodem is het noodzakelijk dat het lichaam zich tegen deze felle lichtstralen beschermt door meer pigment aan te maken. Niet alleen in de irissen gebeurt dit, ook het haar wordt zwart en het gedeelte van de huid dat blootgesteld wordt aan de buitenlucht, kleurt mee. De intensiteit van het zonlicht is dus verantwoordelijk voor het in meer of mindere mate pigmenteren van de ogen.

Volgens onderzoeken van de bekende Duitse irisconpist Deck komen in West-Europa de irisconstituties in de volgende percentages voor: lymfatisch en neurogeen 62%, hematogeen 26% en biliair 12%.

GENOTYPISCHE TEKENS

Genotypische tekens zijn irisfenomenen die ontstaan zijn op basis van erfelijkheid. We worden ermee geboren en we gaan er ook mee dood. Ze blijven ons gehele leven dus in de irissen zichtbaar. We zullen de meest belangrijke tekens hieronder bespreken.

DEFECTTEKENS

Defecttekens zijn zeer klein en worden meestal pas in de microscoop zichtbaar in de vorm van kleine zwarte puntjes, streepjes of scheurtjes. Ze worden ook wel *perforaties* genoemd vanwege de doorbo-

rende beschadiging van de beide stromabladen in de iris. Ze kunnen als zelfstandig teken voorkomen in elk deel van de iris, maar ze kunnen zich ook *in een ander teken* bevinden, bijvoorbeeld in een lacune of in een pigmentvlekje in de iris.

FYSIEKE BETEKENIS VAN DEFECTTEKENS

Hier is sprake van een latent aanwezige aanleg voor ziekteprocessen met weefselverlies of weefselbeschadiging. Te denken valt onder andere aan cancerogene processen oftewel kanker, atrofie en diverse vormen van hernia. Binnen de krause wijst het vaak op poliepen, divertikels en parasieten die het weefsel stuk kunnen vreten. In het urogenitale veld (urinewegen en geslachtsorganen) en in de zone van de borsten kan het een aanwijzing zijn voor vorming van cysten, maar

soms ook voor zowel benigne (goedaardige) als maligne (kwaadaardige) tumoren.

Toch moeten we in de praktijk ook rekening houden met het feit dat defecttekens niet altijd genetisch zijn bepaald. Er is dus blijkbaar een uitzondering op deze regel. Ze komen namelijk ook voor wanneer een orgaan tijdens dit leven is weggehaald of kapot is gegaan, zoals bij operaties (blindedarm, galblaas, kiezen, baarmoeder, amandelen, enzovoort) en ongelukken (miltscheuring, nierbloeding, kaakfractuur, en dergelijke). Het ernstig beschadigen of het geheel wegnemen van een orgaan is gelijk aan het wegvallen van een stukje 'leven' uit die plaats in het lichaam. In het hoofdstuk over de 'kleuren' wit en zwart hebben we daar al meer over kunnen lezen.

KARAKTERBESCHRIJVING VAN DEFECTTEKENS

Op het gebied van de persoonlijkheidsvorming zien we het volgende gebeuren. Wordt een orgaan zodanig beschadigd of zelfs noodgedwongen weggenomen, dan kan dit orgaan niet meer helpend zijn in de levenslessen die deze persoon dient te ondergaan. Er zijn immers geen signalen meer die uitgezonden kunnen worden door dat organisme. Dat wil niet zeggen dat lering dan onhaalbaar geworden is. Het betekent echter wel dat de doorleving ervan en het verzamelen van de nodige inzichten, wat moeilijker bereikt kunnen worden, omdat veel op eigen kracht, met gebruikmaking van de hulp van andere organen, gerealiseerd moet worden. Die andere organen zijn niet geschoold in het overnemen van de aange-

raakte levensles: ze hebben immers verbinding met hun eigen levensuitdagingen waar hun energie bij betrokken is.

Door dit samenspel wordt de persoon toch nog geprikkeld tot het uiterste te gaan om het doel te bereiken in deze levenslessen. Soms zijn die prikkels dusdanig intens en veelvuldig van aard, dat hij zich buitengewoon inzet om de les te kunnen integreren in zijn persoonlijkheid. In dat geval heeft hij zelfs meer kunnen bereiken in zijn leven dan wanneer zijn orgaan niet ernstig was beschadigd of weggenomen! Zo zie je dat sommige situaties een voordeel kunnen opleveren.

Een defectteken dat *niet genotypisch* is, maar tijdens het leven ontstaan, kan na verloop van tijd ook weer uit de iris wegtrekken. Dit is enkel waarneembaar wanneer de persoon geen klachten meer overhoudt aan het aangedane orgaan-gebied. Weliswaar is het orgaan dan misschien niet meer aanwezig (operatie), of in functie grotendeels, of soms zelfs helemaal, uitgevallen door een ongeluk, toch zal het *etherisch lichaam* van dit weggenomen orgaan nog intact blijven en in een nog veel fijner afgestemde energievorm de helpende hand bieden.

Het etherisch lichaam van een levend organisme kan zichtbaar worden gemaakt via aurafotografie. Zolang er leven is, is het etherisch lichaam aanwezig, dat voor het handhaven van het geheel zorgdraagt. Om een lange beschrijving over dit fenomeen te vermijden, adviseer ik je daar boeken over te lezen of de cursus Werken met Cha-

kratherapie van de SORAG-Akademie te volgen. Het ongeluk heeft in zo'n geval geen verband met een noodzakelijke levensles, zodat er geen reden bestaat om het teken in de iris zichtbaar te houden.

Wanneer een defectteken *wel genotypisch* is, hebben we te maken met de mogelijkheid dat een orgaan plotseling kan falen en uitvallen in functie, waardoor ernstige klachten kunnen ontstaan. De levensles hierbij is, dat de persoon zich op bepaalde momenten in zijn leven meer van de *ernst* van een specifieke situatie bewust dient te worden, omdat hij anders het gevaar loopt dat zijn oorspronkelijke houding met betrekking tot dat leergebied, tot zelfvernietiging kan leiden. Het orgaan vertelt zelf welke situatie dit betreft. In de praktijk blijkt dat de zelfvernietigende houding al lange tijd actief is doordat hij sterk de neiging heeft anderen -en daardoor ook zichzelf- in het algemeen liefdeloos te benaderen en te beoordelen. Daar, waar liefde ontbreekt, is namelijk geen licht, geen positief inzicht aanwezig.

Liefde *is* licht, zowel figuurlijk binnen de persoonlijkheidsgroei van de mens als in letterlijke zin, zoals de witte dikke radiaren in zijn ogen. In geval van een zwart defectteken is op een bepaald punt in zijn persoonlijke belevingswereld geen liefde meer actief geworden naar anderen en/of zichzelf toe. Hij kraakt anderen of zichzelf als het ware voortdurend af, en wat hij ook doet, niets voelt bevredigend genoeg voor hem. Uiteindelijk leidt dit gebrek aan zelfliefde en zelfvergeving tot een vernietigende visie op het leven,

waardoor hij de kans loopt zich buiten de evolutie te plaatsen, waarin feitelijk elk wezen aan het leren is om zowel zichzelf als anderen onvoorwaardelijk lief te hebben. Het ene kan niet bestaan zonder het andere. Het gaat echter om de volgorde waarin de mens alle meegenomen zwakkere eigenschappen in zichzelf ontwikkelt. Daarbij dient hij zich af te vragen voor wie deze eigenschappen *in eerste instantie* bedoeld zijn: voor de ander of voor hemzelf?

Liefde voor anderen is het logische en vooral spontane gevolg van zelfliefde. Wanneer de eigen accu vol zit met liefde voor zichzelf, kan hij gaan overstromen. Het opbouwen van zelfliefde, waarbij iemand de nodige aandacht wil besteden aan zichzelf, heeft niets te maken met egoïsme. Egoïsme gaat namelijk ten koste van anderen, maar zelfliefde is bedoeld om jezelf gelukkig(er) te maken, zonder enige intentie een ander ermee te beschadigen. Het kiezen *voor* jezelf betekent beslist niet dat je *tegen* de ander kiest!

Wanneer je eigen accu voldoende opgeladen is, ontstaat er automatisch een behoefte om anderen in contact te brengen met deze overstromende energie. Daar hoeft je zelfs geen enkele moeite voor te doen. Dat gaat volkomen vanzelfsprekend (vanuit jouw hoger Zelf sprekend). Niets wordt meer geforceerd (ik *moet* van anderen houden en voor anderen altijd klaar staan) en er bestaat geen 'moeten' in wat je doet voor anderen. In het 'moeten' schuilt altijd weerstand en verzet, want eigenlijk heb je er geen zin in. Zolang een dergelijke energie in een daad wordt

omgezet, spreken we van 'moeten' en niet meer van een vrije wil, die deze weerstanden helemaal niet in zich meedraagt.

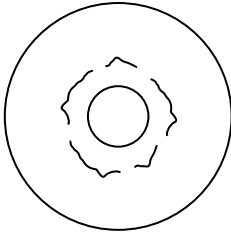
Is dus die accu van binnen nog steeds leeg en de innerlijke behoefte aan liefde voor jezelf groot, zoals bij het gros van de mensheid het geval is, dan ben je niet in staat tot 100% liefde naar anderen toe, al zijn je daden nog zo liefdevol bedoeld. Een bedoeling is nog steeds iets anders dan de daad zelf. Wanneer je accu echter wel goed gevuld is, is het geven aan anderen een automatisme, een spontane actie die geen belemmerende emotie in zich heeft, in welke vorm dan ook.

TEKENS VAN DE KRAUSERAND

Ook de krauserand en de pupilrand kunnen verschillende vormafwijkingen vertonen. Deze vervormingen dienen als tekens goed geobserveerd te worden. We spreken over een gezond krausegebied als de draad zich op 1/3 van het totale irisveld bevindt. Het totale irisveld is het gebied tussen pupilrand en irisrand. De plaatsing van de krauserand kan afwijken van deze norm en verdient daarom speciale aandacht.

Alle krausefenomenen zijn genotypisch van aard. Het enige wat zich als fenotypisch teken kan ontwikkelen tijdens het leven, is de pigmentatie van het krausegebied, beginnend vanuit de krausedraad zelf. De afwijkingen van de pupilrand komen in een volgende les aan bod.

VAGE KRAUSERAND

In normale gevallen is de krauserand zichtbaar als een dikke, kronkelige draad om de pupil heen. Soms is deze draad bij de geboorte al vaag, of ontbreken er her en der stukjes aan.

Een vage krauserand is vaak in blauwe irissen zichtbaar, meestal bij een neurogene constitutie, maar kan in feite in alle constitutietypes voorkomen.

FYSIEKE BETEKENIS VAN EEN VAGE KRAUSERAND

De (deels) onzichtbare krause duidt op een minder goede opname van voedingsstoffen en afvoer van afvalstoffen, ondanks een goede eetlust. Men kan last hebben van obstipatie of de stoelgang is brijchtig vanwege een evenwichtsstoring in de darmbacteriehuishouding in het maagdarmkanaal. Dit heet ook wel dysbiose. Personen die een dergelijke krauserand bezitten, dienen een zo gezond mogelijke voeding tot zich te nemen om later niet in de problemen te komen met hun gezondheid. In de allereerste plaats kunnen maagdarmstoornissen (zoals onder andere: ontlastingsproblemen, spastische dikke darm, coeliakie vanwege een glutenallergie) en allergieën in allerlei vormen (metaal- of stoffenallergie op de huid, pollenallergie op de slijmvliezen en lichtallergie op de ogen) een rol gaan spelen, maar ook een veelheid van andere orgaanklachten die het gevolg kunnen zijn van een slecht werkende spijsvertering.

De voeding dient te bestaan uit verse producten (verse groenten, noten en zaden), producten die nauwelijks of geen toevoegingen hebben, suiker- en zoutarme producten, geen koffie, gewone thee, koolzuurhoudende dranken en alcohol en zeer weinig gebakken of gefrituurde producten.

Daarnaast wijst een (deels) vage krauserand ook op een tuberculosemiasma. In de iriscopie en de natuurgeneeskunde betekent een miasma dat er een basisverstoring in de constitutie van de mens is, die door een ziekmakende stof uit de lucht, het water of de grond actief kan gaan worden. Personen met dit tuberculosemiasma hebben ouders en/of voorouders die tuberculose hebben gehad. Zelf kunnen ze ook gemakkelijk tuberculose oplopen als ze in aanraking komen met mensen die deze ziekte onder de leden hebben.

Tuberculose kan op verschillende plaatsen in het lichaam voorkomen. Dat betekent dat aan de generaties erna op die verschillende gebieden een zwakkere energiehuishouding wordt doorgegeven voor de desbetreffende organen, wat tot allerlei klachten kan leiden. Deze klachten zijn maar al te vaak chronisch van aard en zullen veel tijd nodig hebben om te kunnen genezen.

Hierna vermelden we vier orgaansystemen met de klachten die mensen kunnen ondervinden wanneer hun toch al geringe basisenergie is opge- raakt, door wat voor omstandigheden dan ook.

Longen

Niet alleen de longen, maar alle luchtwegen kunnen overgevoelig zijn voor bepaalde omstan-

digheden, bijvoorbeeld hooikoorts, chronische (neus-)verkoudheden (dikwijls al binnen enkele maanden na de geboorte), wel of niet met bloedspuwen gepaard gaande, pleuritis, longemfyseem, chronisch hoesten of afwijkende hoestgeluiden, chronische oorontstekingen, neuspoliepen, bronchitis, astma, keelontstekingen, amandelontstekingen, ontstekingen van het strottenhoofd, hese stem. Deze personen zijn ook extra vatbaar voor longkanker!

Nieren

In het hele urinewegstelsel kunnen problemen optreden, zoals: blaasontstekingen, nierontstekingen, nierbekkenontstekingen, niercysten, nierverschrompeling, vernauwde urineleiders en nierafwijkingen.

Huid

De huid kan aandoeningen ontwikkelen als: overmatig zweten, zonneallergie, metaalallergie, hooikoorts, eczemen, psoriasis, vervormingen in het gezicht die tot zweren kunnen leiden (lupus vulgaris), 'vlindergezicht' waarin een rode kleuring in de vorm van een vlinder optreedt aan weerszijden van de neus, knobbelvormingen in de huid die kunnen verzweren (scrofuloderma) en kanaalvormige, inwendige zweren (fistels).

Botten en gewrichten

Allerlei aandoeningen van het bottenstelsel, zoals: reuma, weke delenreuma (fibromyalgie), allerlei afwijkingen en klachten aan de wervelkolom, ziekte van Bechterew, scheefstand van het bekken en daardoor ook lengteverschil van de benen,

ischias, snel rottend gebit en/of andere gebitsafwijkingen, artritisvormen, bochelvorming van de wervelkolom en het snel dunner worden van de tussenwervelschijven.

Komen we in de irissen een tuberculosemiasma tegen, dan dienen we altijd verder te kijken naar overige tekens die betrekking hebben op deze vier orgaansystemen. Wanneer er bijvoorbeeld nog een urinezure diathese te zien is, hebben we te maken met een accent op de urinewegen, waar zelfs ook de botten en gewrichten een rol in kunnen spelen. Een urinezure diathese kan immers reumatische klachten aantonen!

Je ziet wel dat er een veelheid van mogelijke klachten kan ontstaan tijdens het leven, soms zelfs al op zeer jonge leeftijd. Kinderen die nog maar net geboren zijn, kunnen al aan chronische ontstekingen van de luchtwegen lijden. In de meeste gevallen komen deze problemen pas aan de orde na de eerste vaccinaties! Derhalve raden de meeste natuurgeneeskundigen aan om met vaccineren te wachten tot het kind ongeveer 2 jaar is. De ene moeder begint er na anderhalf jaar al mee, de andere wacht tot het kind zijn tweede jaar bereikt heeft. Sommige therapeuten geven zelfs ter overdenking mee of het überhaupt wel zo verstandig is kinderen te laten vaccineren. Ze dienen zelf hun eigen afweersysteem op te bouwen. Bovendien hebben ze van de moeder al zoveel antistoffen meegekregen, dat ze in die eerste twee jaren niet ziek hoeven te worden.

Als ze dan toch wel ziek worden, heeft dat in bijna alle gevallen te maken met het feit dat bij

de ouders ook een tuberculosemiasma aanwezig is, dus een verzwakte orgaanenergie. Omdat de moeder daar meestal niet van op de hoogte is, is haar voeding niet optimaal genoeg geweest om de vorming van het kind goed te kunnen ondersteunen tijdens de zwangerschapsperiode. Dat kan hebben bijgedragen aan het versneld doen opleven van klachten, die vroeg of laat in het leven kunnen gaan verschijnen.

Natuurlijk is het niet de bedoeling om moeders een schuldgevoel aan te praten. Wat in onwetendheid gebeurd is, is niemand kwalijk te nemen. Het leven zit vol van momenten waarin we dingen ontdekken die voor de resterende tijd gebruikt kunnen worden om de kwaliteit van ons leven te verbeteren. Het is absoluut onzinnig om je schuldig te voelen over dingen die je je niet eerder bewust was.

Gezonde moeders die geruime tijd voor de zwangerschap zijn begonnen met een dieet zoals al eerder is omschreven, brengen zeer gezonde kinderen voort, ook al hebben ze van alles overgenomen aan erfelijke belastingen. Hoe gezonder het kind na de geboorte wordt opgevoed, hoe meer kans het opbouwt om niet in ziekten te vervallen. In principe geldt dit voor alle moeders en kinderen, maar in het bijzonder toch wel voor mensen met een vage krause in de irissen. Zij zijn extra gevoelig voor ondeugdelijke voeding.

In de praktijk kunnen veel mensen komen die een t.b.c.-miasma in de irissen vertonen. Die kans is ongeveer 70%. Juist omdat hun darmstelsel

zo gevoelig reageert, zullen zij sneller klachten ontwikkelen en naar (alternatieve) hulp zoeken. Dit percentage is enorm gestegen sinds de welvaart in Nederland ertoe geleid heeft dat men is gaan sleutelen aan voedingsproducten. Enerzijds is veel aandacht besteed aan het elimineren van ziekteverwekkers, anderzijds zijn er daardoor stoffen aan de producten toegevoegd die op een andere manier ziekten kunnen activeren. Het is niet voor niets dat de meeste ziekten die wij in Nederland kennen, tot de welvaartsziekten behoren.

Het spreekt overigens vanzelf dat bovenbeschreven kwalen prima behandeld kunnen worden met homeo-pathie. Het beste kan dan Tuberculinum door een homeopaat voorgeschreven worden in een specifieke homeopathische verdunning. Hij of zij kan dan controleren hoe de reacties op het middel verlopen en dit waar nodig bijsturen.

KARAKTERBESCHRIJVING VAN EEN VAGE KRAUSERAND

De betekenis van een vage krause is eveneens heel interessant. Het heeft te maken met het feit dat iemand geconfronteerd wordt met de moeilijkheid duidelijk te communiceren. De ouders van de cliënt hebben daar grote moeite mee gehad en omdat zij niet in staat zijn (of waren) dit probleem tijdens hun leven tot een bevredigende oplossing te brengen, namelijk open en eerlijk met elkaar te communiceren over alles wat hen bezighoudt, wordt deze taak overgeheveld naar het nageslacht.

Waarom staat communicatie hier centraal? Welnu, feitelijk komt t.b.c. het meest voor in de longen. Het is daarom van belang bij dit fenomeen steeds te kijken naar de orgaaninformatie van de luchtwegen. Zijn er ook nog klachten van de urine-wegen of de huid, dan zal deze informatie mede centraal staan, naast het longverhaal. Zo dienen we gegevens steeds samen te voegen.

In de natuurgeneeskunde, maar ook in de reguliere geneeskunde, is de relatie tussen longen en huid bij astmapatiënten wel bekend: onderdruk je de huiduitslag, dan kan een ernstige astma-aanval het gevolg zijn. Wordt de benauwdheid behandeld met medicamenten en daardoor onderdrukt, dan komen de huidklachten in alle hevigheid terug. Ook nieren en huid hebben een relatie met elkaar. Wanneer nieren zwakker functioneren, gaat de huid de taak overnemen om vocht met afvalstoffen te lozen. Dat kan uitmonden in hevig transpireren, vaak met hoge concentraties afvalstoffen in het zweet, wat goed te ruiken is.

Al deze organen zijn dus belangrijk als het gaat om informatie te verschaffen. Natuurlijk wil het helemaal niet zeggen dat deze persoon tuberculose zal gaan krijgen, ondanks zijn vatbaarheid ervoor. Het nemen van voorzorgsmaatregelen wanneer in zijn buurt tuberculose de kop opsteekt, is uiteraard een zeer verstandige beslissing. Het gaat echter veel meer om het leerproces dat dit miasma wil aanduiden: leren open en eerlijk te communiceren, zonder je mond te houden wanneer je je ergens naar onder voelt.

Belangrijke aanvullende informatie hierover vind je verderop in deze cursus bij de bespreking van de luchtwegen, de nieren en de huid.

SCLERATEKENS

Ondanks dat het oogwit (sclera) geen deel uitmaakt van de iris, kunnen zich daarin toch fenomenen openbaren die van groot belang kunnen zijn voor een totale oogdiagnose. De benaming iris-copie is daarom eigenlijk te beperkt; het woord 'oogdiagnose' komt beter tot zijn recht, omdat hierbij het gehele oog centraal staat en niet alleen de gekleurde regenboogvliezen, oftewel de irissen.

Allerlei tekens in de sclera tonen aan hoe de persoon zich voelt met betrekking tot de buitenwereld, zijn omgeving, de wezens die hij tegenkomt en aan welke punten hij kan werken om bijvoorbeeld zijn eigen grenzen aan te geven, of zijn aandacht naar iets anders te verleggen als dit nodig is voor zijn gevoel van veiligheid en geborgenheid. Hieronder komen enkele voorbeelden met hun betekenissen aan de orde.

DE PINGUECULA

Een pinguecula is een geel vetachtig bobbeltje in het oogwit. Meestal bevindt het zich in één van de ooghoeken. Soms zijn er zelfs twee in één oog zichtbaar, zowel aan de linker- als de rechterkant van het oog. Op zich is het een onschuldige verdikking van het oogbindweefsel, maar het duidt wel op een (ooit) verstoorde vetstofwissel-

ling, waar lever en galblaas een essentiële rol in vervullen. In de meeste gevallen vinden we in de irissen dan meer tekens die in die richting wijzen, zoals:

- op het lever- en galblaasgebied
- door middel van leverpigment elders in de irissen
- in biliaire irissen
- in hematogene ogen.

De pinguecula zien we nogal eens na een doorge-
maakte hepatitis of andere flinke infectieziekte als toxoplasmose, varianten van het herpesvirus (gordelroos, ziekte van Pfeiffer, cytomegalie, koortslip, geslachtsherpes en dergelijke), maar ook bij malaria, andere tropische ziekten en na langdurige inname van medicijnen die de lever zwaar belasten, zoals malariatabletten en antibioticakuren. Verder is het ook mogelijk om als baby zo'n bobbeltje te krijgen, als er gal in de bloedbaan terechtgekomen is, wat direct behandeld dient te worden. De oorzaak hiervan is niet altijd bekend. Het kind wordt dan na de geboorte gelig.

Mensen met zo'n gelig bobbeltje in de sclera hebben sowieso geen al te sterke lever en dienen uiterst voorzichtig te zijn met koffie en chocola, maar ook met alcohol, verhitte vetten (bakken, braden, frituren, enzovoort) en scherpe kruiden zoals kerrie, tabasco, peper en sambal. De koffie is te ophitsend, alcohol en de verhitte vetten zijn te belastend en de scherpe kruiden te etsend voor de lever. Koude vetten, zoals boter op het brood en slaolie voor de rauwkostsalade, kunnen veel gemakkelijker verwerkt worden in het lichaam.

De pinguecula zit rechts van de iris en is lichtgeel van kleur

Een dergelijke gele verdikking in het oogwit kan bij de persoon de beleving hebben dat de omgang met de buitenwereld over veel 'hobbels en bobbels' gaat; je kunt je voorstellen dat dit een frustrerend gevoel kan geven. Het is belangrijk om te leren over deze hindernissen heen te komen en ze niet te omzeilen. Door goed te bekijken hoe een hindernis is opgebouwd, wordt het makkelijker ze te nemen.

DE GALBLAAS

De galblaas is een belangrijk onderdeel van de spijsvertering. Ze vangt afgewerkte stoffen van de lever op die niet alleen als afval afgevoerd worden via het darmstelsel, maar die ook belangrijk zijn voor de vertering van vetten. Dit gebied is alleen te vinden in de rechteriris op circa 7.45 uur. Het is logisch dat het tegen de krauserand aan ligt, omdat de stoffen via het darmstelsel (de krause) afgevoerd worden.

LEERPROCES VAN DE GALBLAAS

De lever kent als sleutelwoorden irritatie en boosheid. De sleutelwoorden van de galblaas worden echter pas actief wanneer de leverenergieën erg compact zijn geworden door een te langdurige opslag van emotionele spanningsvelden met betrekking tot boosheid en irritaties. Het niet luisteren naar deze innerlijke signalen kan op den duur ook aanleiding geven tot klachten van de galblaas. De lever heeft dan al die tijd onvoldoende mogelijkheden gehad om zijn spanningen op een natuurlijke manier kwijt te raken. Zelfs de

droomwereld heeft dit niet kunnen bewerkstelligen, omdat de persoon niet heeft willen of kunnen kijken en luisteren naar zijn innerlijke gevoelssignalen, die hem in symbolen werden aangeboden.

De spanningen in de lever verdichten zich dan nog meer, totdat een compacte energie ontstaat, die in de galblaas terechtkomt en daar de galsamenstelling beïnvloedt. Hoe compacter deze energie is geworden, hoe groter de kans op galstenen is. We nemen waar dat symbolisch gezien de boosheid naar een nog diepere emotionele lading gegroeid is, die we haat, wrok en/of verbittering kunnen noemen.

Hier is een diepe agressie aan de basis actief geworden, waarmee de persoon in stilte meestal blijft rondlopen. Ontlading hiervan kan echter later alsnog plaatsvinden als voor hem plotseling de maat vol is, maar dat gebeurt overigens maar zelden. Een mogelijke agressieve reactie is dan ofwel naar een ander gericht, ofwel naar zichzelf en kan een vernietigende atmosfeer met zich meedragen. Zijn omgeving kan hier behoorlijk van schrikken als ze ermee geconfronteerd wordt. Hoe meer hij zichzelf belast met het binnenvetten van deze intense gevoelens, hoe compacter deze energielading in hem wordt. Uiteindelijk kan dit leiden tot verstening, dus galstenen, maar ook tot het vormen van tumoren in de galblaas. Hij heeft zich dan in de jaren -meestal onbewust- zo intensief vergiftigd met haat of wrokgevoelens, dat zijn lichaam deze niet meer kan verdragen en verwerken.

Wanneer bijvoorbeeld een man problemen heeft met één van zijn zoons en vindt dat deze zijn leven helemaal verkeerd indeelt, dan kan hij zich daar jarenlang zo aan ergeren, dat hij het liefst zijn zoon op straat zou willen zetten, als een soort straf. De vader kan heel slecht omgaan met het feit dat zijn zoon een eigen karakter heeft. Het liefst ziet hij dat zijn zoon prachtige cijfers haalt op school in plaats van hem steeds maar op straat te vinden met zijn vrienden. De idealistische toekomstplannen die de vader voor zijn zoon in petto heeft, worden door zijn zoon genegeerd: hij heeft hele andere plannen met zichzelf en wil dolgraag vrachtwagenchauffeur worden. Zolang de zoon nog thuis woont, levert dit voortdurend conflicten op met zijn vader en is de sfeer in huis dikwijls om te snijden. Verwijten vliegen over en weer, maar de zoon blijft volharden in zijn besluit. De vader wordt wanhopiger en ontdekt dat hij geen controle, geen macht (ook sleutelwoorden van de galblaas, samen met de lever) meer heeft over zijn zoon.

Zolang hij niet wil inzien dat zijn zoon het recht heeft een eigen leven op te bouwen, los van de idealen van zijn ouders, zal hij niet in staat zijn de intense woede te transformeren en los te laten. Samen met zijn zoon kan hij leren kijken naar het belang van het op een eigen manier inhoud geven aan ieders leven, en wat de gevolgen zijn van macht willen hebben over een ander, alsof die ander totaal niet in staat is om iets positiefs te doen in zijn persoonlijk leven. Dit misverstand dient hoognodig opgeruimd te worden. Hoe de ander leeft en de manier waarop hij inhoud geeft

aan het leven is nooit ter beoordeling van anderen. Ieder mens ontdekt op zijn eigen manier wat goed voor hem voelt, en wat niet. Daar kan en mag hij zijn eigen keuzen in maken. Gaat het fout, dan zal hij ervan kunnen leren en andere keuzen maken. Gaat het goed, dan is dat mooi meegenomen. Bemoeizucht komt voort uit de behoefte om de eigen ervaringen aan anderen op te dringen en als zij dit niet accepteren, worden ze veroordeeld.

Mensen met galblaasklachten kunnen hulp gebruiken van deskundigen, die hun het nodige inzicht bieden in hun functioneren. In de praktijk blijkt vaak dat ze pas hulp aanvaarden als hun klachten zeer ernstig geworden zijn. Trots en 'gezichtsverlies' doen hen beseffen dat ze helemaal geen macht hadden. Dat besef is te pijnlijk om te ervaren, dus tobben ze liever gewoon door zoals ze gewend waren.

Het is heel moeilijk voor hen om te leren dat gezag over anderen niet datgene is waar het in het leven om draait. Het gaat erom, dat ze leren meesterschap te verwerven over hun eigen intense gevoelsbelevingen, die op een gegeven moment een destructieve vorm hebben aangenomen. Deze gevoelens te kunnen beheersen en transformeren, vormt de groei van innerlijk gezag. Het eigen innerlijke gezag tonen is niets anders dan laten zien wie je bent, hoe je in elkaar zit en met welke eigenschappen je naar voren komt in je leven. Zonder schuldgevoel, zonder schaamte en zonder angsten. Of het nu het privé-leven betreft, het werkleven, of het sociale leven, doet

niet ter zake. Op elk terrein is dit leerproces van belang. Hoe meer je zo durft en wilt leven, hoe gezonder de galblaas zal functioneren.

REFLEXGEBIEDEN VAN DE GALBLAAS

Het eerste nabijgelegen gebied is de dunnedarm-zone. Een ontregeling in de samenstelling van het galvocht oefent invloed uit op de werking van de dunne darm. Te sterke concentraties van bepaalde stoffen die in het vocht zijn opgelost, kunnen de darmwand aantasten en irriteren. Soms kunnen ze zelfs aanleiding zijn tot ontstekingen van of zweervormingen in het darmslijmvlies. Symbolisch gezien kan de persoon moeite hebben met het kritisch bekijken en analyseren (taak van de dunne darm) van wat hem tegenhoudt om zich op eigen kracht doelmatig te willen uiten, dus zonder anderen daarvoor te gebruiken.

Eigenlijk kan het gehele maag-darmgebied lijden onder invloed van een slecht(er) werkende galblaas. Dit blijkt vooral uit het feit dat bepaalde levenssituaties moeilijk te verteren zijn voor de persoon in kwestie en dat hij met frustraties slecht overweg kan. Spanningen stapelen zich dan nog meer op en kunnen steeds meer organen meetrekken. Het lichaam zou het liefst deze ladingen willen uitbraken, zowel letterlijk als figuurlijk, want de spanningen zijn duidelijk voelbaar in de maag en kunnen niet goed verwerkt worden.

Uiteraard is de lever een essentieel reflexgebied: het ene is het gevolg van het andere. Wat in de leverhuishouding niet goed gaat, zal onherroepelijk de galblaas beïnvloeden. Hoe sterker de con-

Rechteroog. Drielinglacune en extra pigmentatie op 8.00 uur, tegen de krause aan

concentratie stoffen wordt die in de lever gevormd zijn, hoe gevoeliger de galblaas wordt. Het ligt aan de basisenergie van de galblaas of hij die leverspanningen goed kan verwerken, of niet.

Een ontstoken galblaas kan een stekende pijn veroorzaken, die soms zelfs tot in de arm en ook onder het schouderblad voelbaar is. Symbools gezien kan het zijn dat deze persoon te veel vanuit irritatie en boosheid handelt en dat het lichaam hem daarop door middel van een pijnlijke galblaas wil attenderen. Door langer stil te staan en niet te handelen, kan hij voor zichzelf uitpluizen wat hij beter kan doen in de bestaande situatie, zonder dat er destructieve dingen gebeuren.

Als tegenoverliggende zone zien we, evenals we bij de lever al besproken is, de kaken terug. Opgeslagen boosheid in een sterker geconcentreerde vorm dan bij de lever het geval is, wordt via nachtelijk tandenknarsen geuit. Bij galblaas-tendensen is het tandenknarsen echter heftiger en kan daardoor de oorzaak zijn van een sneller slijtend gebit. Een speciale prothese is dan noodzakelijk, wil men zijn gebit nog in redelijke staat behouden.

IRISTEKENS VAN DE GALBLAAS

Een geïrriteerde galblaas kan al gauw worden gediagnosticeerd uit de verwitting van dit gebied. Dat wil niet meteen zeggen dat er van een ontsteking sprake is. De irritatie is veel meer van emotionele aard, waarbij de persoon het bijvoorbeeld zichzelf verwijt dat hij niet in staat is om daadwerkelijk ergens actie in te ondernemen. Hij blijft

in zichzelf herhalen hoe hij het allemaal anders kan doen, maar het blijft hangen in zijn gedachten; er komt niets uit z'n handen.

Het urinezure pigment in de galblaaszone laat zien dat dit proces chronisch is en al naar een beleving van schrijnend verdriet toe is gegroeid: verdriet en woede naar zichzelf gericht om wat men niet heeft kunnen bewerkstelligen en wat nog maar steeds in de gedachten doorwroet.

Pancreastekens tonen aan dat de persoon zich hierin ook nog erg eenzaam voelt. Deze eenzaamheid is dikwijls het gevolg van het feit dat hij te veel aandacht aan de wensen van geliefde personen heeft besteed en daarmee zijn eigen behoeften genegeerd heeft. Dit achterstallig huiswerk wordt in de praktijk niet opgepakt door dezelfde geliefde personen: hij blijft alleen achter met zijn behoeften en voelt zich daarin niet gezien. Dat maakt hem op den duur innerlijk zo kwaad, dat hij veel moeite moet doen om niet uit elkaar te barsten van woede.

Lacunes zijn signalen die vertellen dat de persoon nog veel te onderzoeken heeft op het gebied van het galblaasverhaal. Hij kan nog niet zoveel herkennen in zichzelf, omdat dit ervaringsgebied nog lang niet gevuld is met de noodzakelijke ervaringen. Dat komt gaandeweg dit leven wel. Dan wordt hij aan de hand van allerlei voorkomende situaties vaker gestimuleerd om er lering uit te trekken en het geleerde te integreren in zijn leven.

Donkere en bruine tekens vertellen ons dat de persoon zich in dit groeiproces langdurig onmachtig heeft gevoeld. De frustratie hierover is omgebogen tot boosheid en verwijtende kritiek. Hij kan ook anderen afkraken die hij voor schuldig houdt dat een bepaalde situatie scheef is gegroeid, of hij verwijt zichzelf dat hij het zover heeft laten komen. Hoe langer deze ongenoegens in hem doorwerken zonder dat deze in voldoende mate worden verwerkt en zonder dat hij voldoende heeft gezorgd voor de noodzakelijke veranderingen, hoe meer de opgeslagen energie zich kan verdichten tot wrok en verbittering gericht op zijn omgeving.

DE MILT

Rond 4.00 uur in de linkeriris zien we de miltzone terug in de iriskaarten. Omdat dit orgaan voornamelijk links van het lichaam voorkomt, is het ook logisch dat de milt in het linkeroog zijn plek heeft. In de Chinese geneeskunde is de milt het orgaan van het ontstaan van emoties. We kunnen aan dit orgaan zien of de persoon besluit deze emoties naar voren te laten komen, of dat hij ze liever begraaft. Hierbij draait het om assertiviteit. Milttekens in de iris van een persoon laten daarom meestal zijn gevoel van onvermogen zien zich voldoende te beschermen en/of te verdedigen tegen ziekmakende invloeden van buitenaf.

De milt in het linkeroog ligt spiegelbeeldig ten opzichte van de lever in het rechteroog. Ze zijn als het ware 'broertjes' van elkaar en vullen elkaar,

waar nodig, zo goed mogelijk aan. Lever en milt werken intensief samen. Niet alleen geestelijk, maar ook lichamelijk is dit het geval. Wanneer de milt verloren is geraakt, bijvoorbeeld door een ongeval of na een operatieve ingreep, dan neemt de lever zo veel mogelijk de taak van de milt over.

De milt maakt een uiterst belangrijk onderdeel uit van het afweermechanisme door bijvoorbeeld killercellen op binnengedrongen ziekteverwekkers af te sturen. De milt maakt ook meerdere stoffen van het bloed aan. Het bloed dient als stroom die alle organen van voedsel voorziet, maar ook als stroom die de afvalstoffen uit de organen verwijdert. De kwaliteit van de gezondheid wordt door de milt bewaakt.

Een te trage of onderdrukte miltfunctie kan op den duur allerlei ernstige klachten gaan geven zoals: klierkoorts, verschillende soorten herpes, wratten, pathologische vermoeidheid, leukemie en anemie of bloedarmoede, om maar eens enkele voorbeelden te noemen. Een bleke huid en chronische slapte en lusteloosheid zijn gevolgen van een trage miltfunctie.

LEERPROCES VAN DE MILT

Het leerproces van de milt heeft te maken met het zich weerbaar kunnen opstellen tegen ziekmakende invloeden van buitenaf, die hun persoonlijke ontwikkeling kunnen blokkeren. Een lichaam heeft het nodig zich te beschermen tegen aanvallen van buitenaf. Zo heeft elk wezen het natuurlijk ook nodig om zich te verweren tegen situaties die

hem zich ongelukkig laten voelen en een stilstand of achteruitgang in het opbouwen van de nodige zelfbescherming veroorzaken.

Mensen met een slechte miltfunctie hebben daar grote moeite mee. Ze stellen zich als het ware op als 'vloermat' waar iedereen maar zijn 'vuile voeten' aan kan afvegen. Ze vinden het zinloos om moeite en energie te investeren in het opbouwen van verzet. 'De ander is toch sterker dan ik, dus waarom zou ik zoveel moeite doen? Het haalt toch niets uit', zeggen ze dan verontschuldigend. Dat ze zichzelf daar enorm mee tekort doen, komt niet in hen op.

Uiteraard dient deze lethargische levenshouding bij miltpatiënten drastisch omgeschakeld te worden. Deze zogenaamde 'geboren verliezers' dienen te beseffen dat ze hun leven niet op deze negatieve manier hoeven in te vullen. Ze dienen te leren om vaker en beslister 'nee' te zeggen en hun grenzen af te bakenen. Het gevoel van 'sorry, dat ik leef' zal overboord gegooid moeten worden om plaats te kunnen maken voor een gevoel van 'ik heb het volste recht om hier te zijn en om volledig van het leven te genieten.'

Kinderen hebben vaak bloedarmoede omdat ze zich niet sterk kunnen maken in hun eigen behoeften. De anderen om hen heen (ouders en oudere broers en zusjes) zijn groter en sterker, dus hun wensen worden makkelijker gehonoreerd dan de zijne. Deze kinderen zijn vaak gevoelig en houden niet van vechten voor hun persoonlijke voordeel. Daarom voelen ze zich als eenling machteloos

Linkeroog. Psoraspot op een dikke, witte radiair op 4.00 uur. Samen met een donkere groef op 12.00 uur (vitaliteitszone) toont dit een extreme vermoeidheid

tegenover de groep en laten hun verlangens dan maar varen om niet in strijd met de groep te geraken. Op school staan ze ook altijd langs de kant als anderen onenigheid hebben met elkaar. Het lijkt alsof ze het strijden moe zijn geworden en om die reden zich dan ook niet meer willen mengen in conflictsituaties.

Ze hebben grote behoefte aan veel rust, want in rust kunnen ze zich ontwikkelen. Turbulentie om hen heen ervaren ze als spanningsvelden, die hen belemmeren zichzelf te zijn. Ze leren, ontspannen en leven het liefst in een rustige atmosfeer, zodat ze zich zo volledig mogelijk kunnen ontplooiën in hun persoonlijke kwaliteiten. Drastische veranderingen, zoals een verhuizing of een verandering van school, trekken een streep door deze rekening.

REFLEXGEBIEDEN VAN DE MILT

Plaatselijk te volle darmen kunnen als teken zichtbaar worden aan een naar buiten uitstulpende krause. Als deze naar de milt toe wijst, betekent het dat de miltfunctie erdoor kan vertragen. Hij wordt immers in zijn ruimte benadeeld en onder druk gezet. Symbolisch gezien zou de persoon het maar moeilijk kunnen verwerken dat hij in het leven weinig weerstand biedt aan zaken die onprettig voor hem verlopen. Daardoor groeit de innerlijke spanning en voelt hij zich nog kwetsbaarder dan hij al was.

Wanneer de milt door een infectie gezwollen is geraakt, zal deze druk uitoefenen op onder andere het middenrif. De stand van het middenrif kan

daardoor enigszins wijzigen, wat wellicht de hik tot gevolg kan hebben. Natuurlijk kan er ook alleen maar een benauwd gevoel aanwezig zijn, wat in de bovenbuik voelbaar is. Als emotionele vertaling met betrekking tot het middenrif zien we dat mensen in zo'n geval twee verschillende zaken kunnen ervaren: óf hun denken is zwak ontwikkeld, óf hun gevoelswereld kan onvoldoende sterk naar buiten treden.

Deze mensen kunnen geen weerstand (meer) bieden aan de bestaande situatie, maar weten daarnaast ook niet hoe ze naar een oplossing toe kunnen werken. Hun denken gaat niet gelijk op met hun innerlijke gevoelswereld. Ze ervaren zichzelf als gehandicapt, want ze weten bijvoorbeeld niet hoe ze met hun sterke emoties om kunnen gaan. Of ze weten geen touw vast te knopen aan de stroom van gedachten die door hun hoofd raast.

IRISTEKENS VAN DE MILT

Naast een mogelijke ontsteking van de milt kunnen dikke witte draden op de miltzone ook laten zien dat de persoon bezig is om zijn levenssituaties beter waar te nemen. Vooral zijn persoonlijke positie daarin, emotioneel gezien, staat daarbij voorop. Hij is nu aan het leren om boos te worden en om die boosheid in eerste instantie ook te durven voelen. Op deze manier wordt hij zich bewust van hoe hij de kwaliteit van zijn leven kan verhogen door niet zomaar met 'afdankertjes' of clichéopmerkingen akkoord te gaan.

Als boosheid in het geheel ontbreekt, waar in bepaalde situaties de persoon een soort 'underdog' is en aan het kortste eind trekt, dan is er meestal een psoraspot op het miltgebied te zien. Deze blinde vlek meldt dat hij wel boos kan worden, maar die boosheid zit als het ware onder een deksel. Het niet willen uiten van de boosheid kan een gevolg zijn van zijn opvoeding of een norm die hem innerlijk verblindt. In ieder geval kan hij nu, in dit leven, proberen zich daarvan bewust te worden, zodat hij zich daarvan kan bevrijden. Dan zal hij vanzelf zijn eigen levensrichting weer kunnen bepalen.

Sowieso kunnen bruine vegen aanleiding zijn voor vergiftigen van het orgaan. Niet alleen qua afvalstoffen die uit de voedingsstofwisseling zijn vrijgekomen in het lichaam, maar ook afvalstoffen van ziekteverwekkers. Deze vaak zeer giftige stoffen verlammen de miltfunctie, zodat er nauwelijks of geen antistoffen meer aangemaakt worden die de ziekteverwekkers kunnen elimineren. Zo werkt het ook symbolisch. Een gedragswijze kan zodanig vergiftigend voor de persoonlijkheid zijn, dat er geen weerstand meer geboden kan worden aan de stroom van negatieve invloeden die binnenkomt. De persoon voelt dat hij hierdoor overspoeld wordt en daar wordt zijn boosheid alleen maar gevoeliger en groter door.

DE BLAAS

De blaas bevindt zich in de linkeriris tussen ongeveer 7.15 en 7.30 uur en in de rechteriris tussen 4.30 en 4.45 uur. De blaas heeft tot taak het afvoeren van lichaamsvocht dat door de nieren wordt afgestaan. Daarin zijn niet alleen afvalstoffen opgelost. Ook emotionele ladingen bevinden zich erin. Juist deze energieën kunnen -bij overmatige spanningen- allerlei reacties geven, dus ook op de blaas.

LEERPROCES VAN DE BLAAS

De ene persoon plast vaker en/of meer dan de andere. Dit heeft te maken heeft met de persoonlijke, innerlijke constitutie. In een kind ligt de potentie om meer zaken tegelijk te verwerken. Dat doet het binnen afgeronde korte tijdsperiodes. Kinderen verwerken situaties geheel anders dan volwassenen. Ze hebben een eigen verwerkingstempo. Wordt het kind onder druk gezet, dan zal het meer te verwerken krijgen. Het is dan de vraag of deze verwerkingen op de dag zelf kunnen gebeuren, of dat de nacht er ook bij betrokken wordt. Is dit het geval, dan kunnen er onwillekeurige urinelozingen plaatsvinden, oftewel het kind gaat bedplassen.

Van kind af aan is de mens lerende in het omgaan met en het verwerken van emotionele belevingen die ontstaan tijdens zijn leven. Een kind doet dit anders dan een volwassene. Elk mens dient op een liefdevolle wijze in zijn leerprocessen benaderd te worden, zodat verwerking optimaal kan plaatsvinden. Natuurlijk kan niemand garanderen

dat het leven daarmee rustig en vloeiend verloopt. In situaties van heftige emoties zal de blaas extra hard zijn best doen deze heftigheid af te kunnen voeren. De mens heeft emoties in zich die hem in staat stellen om zijn leven te leiden. Wanneer echter bij iemand de emoties de overhand nemen (omdat hij erin meegaat in plaats van dat hij zich er tegen verzet om niet overspoeld te worden), dan ontstaat er een zwakte in overactieve organen, zoals de blaas. Van belang is dat hij in evenwicht komt met datgene wat verwerkt dient te worden.

Behalve door het overmatig drinken van bier of koffie (deze producten onttrekken veel vocht aan het lichaam, wat uitgeplast wordt) zien we ook een oorzaak van een grotere aandrang tot plassen in het feit dat iemand voortdurend voorbijgaat aan zijn eigen wensen en de wensen van anderen steeds maar voorrang geeft. Die ander kan -door een grote mate van overwicht- hem het gevoel geven dat zijn leven niet meer door hemzelf bestuurd wordt. Zijn leven wordt dus door anderen geleefd. Hierdoor kan hij emotioneel zo in de knel komen, dat de opgebouwde spanningen via de blaas in grotere frequenties geloosd worden. Bij kinderen gebeurt dit sneller dan bij volwassenen. Daarom is het altijd van het grootste belang dat kinderen hun vrijheid behouden om te kunnen zijn wie ze zijn, zonder dat ze voortdurend aan de voorwaarden moeten voldoen die de volwassen wereld aan hen stelt.

REFLEXGEBIEDEN VAN DE BLAAS

De zone van de onderrug ligt tegen het blaasgebied aan. Wervelverschuivingen kunnen spanningen

gen doorvoeren naar de blaas. Andersom kunnen te hoge blaasspanningen oorzaak zijn van wervelscheefstanden in de rug. Te veel van zichzelf eisen met betrekking tot bijvoorbeeld het zich groot houden en altijd overeind willen blijven staan, kan uiteindelijk klachten geven in de blaas bij mensen die geboren zijn met een zwakkere energiehuishouding in de blaas.

Een ander aangrenzend gebied is de zone van de geslachtsorganen. De wisselwerking tussen deze organen kan problemen geven, vooral bij vrouwen. Vaginale infecties zijn in staat door te dringen in de urinewegen en de blaas. Soms kunnen zelfs de nieren daarmee geïnfecteerd worden. Andersom kunnen blaasinfecties dit effect ook bij de geslachtsorganen teweegbrengen.

Een vrouw kan veel spanningen in relatie tot de intimiteit met een nieuwe partner ervaren. Bij veel vrouwen komt het voor dat ze na de eerste keer vrijen gelijk de volgende dag al een blaasontsteking hebben. Het intiem-zijn met de ander heeft ineens zoveel spanning tegelijk in hun lichaam actief gemaakt, dat ze dit niet kunnen verwerken. Ze vragen zich af of de ander hen wel mooi genoeg vindt, goed genoeg in bed, en dat zorgt ervoor dat ze onder een soort hoogspanning staan. De blaas helpt door een verhoogde lozingsdrang deze spanning af te voeren.

Het oorgebied als tegenoverliggende zone brengt een ander verhaal met zich mee. Wanneer een kind voor het slapen gaan een ruzie heeft aan-gehoord of intens naar een programma op de tv

of op de radio heeft geluisterd, dan kunnen deze spanningen hem te veel worden. Deze spanningen loost hij dan onwillekeurig via bedplassen tijdens zijn slaap.

IRISTEKENS VAN DE BLAAS

Als op dit gebied witte radiairen voorkomen, kunnen we te maken hebben met twee mogelijkheden. Enerzijds is er kans op een overmatige irritatie van de blaas met de mogelijkheid van een ontsteking. Anderzijds kan de persoon zich meer en meer bewust zijn geworden van het leerthema van dit orgaan. Dit dient uitgevraagd te worden.

Chronische blaasontstekingen kunnen ontstaan wanneer iemand zich al lange tijd niet geliefd (genoeg) voelt, terwijl hij dit heel graag wil. Hij ervaart alleen maar een sterke beperking daarin. Op punten waarin hij zich wel geliefd voelt, gaat het meestal om zaken die prettig zijn voor anderen. In zulke gevallen zal alleen een gewijzigde houding van die ander tot verbetering van zijn blaasklachten kunnen leiden. Deze houding dient onvoorwaardelijk en vrij van beperkingen te zijn. Het mag niet zo zijn, dat als hij niet aan de voorwaarden van de ander kan of wil voldoen, die ander hem niet meer lief vindt. Dit dient de ander ook te benadrukken om te voorkomen dat er twijfels blijven bestaan. Feitelijk is het een roep om onvoorwaardelijke liefde.

Een 'voor wat hoort wat'-instelling is dikwijls de basis voor een slecht lopende relatie. Zo'n instelling zorgt ervoor dat de persoon om de haverklap aan het marchanderen is. Hierbij delft er altijd

Rechteroog. 3 lacunes tegen elkaar aan rond
4.45 uur, plus bruine vegen

iemand het onderspit, namelijk de minst dominante persoon van de twee en dat is in de meeste gevallen hijzelf. Hij moet dus nog veel leren en intussen zal de blaas alle moeite doen om de emoties zoveel mogelijk te lozen.

Bruine pigmenten laten een chronisch verloop van geconcentreerde afvalstoffen en emotionele opstapelingen zien. Deze blaasklachten lijken nooit meer over te gaan en komen elke keer weer terug na behandeling. In deze situatie hebben we dikwijls te maken met gevoelde irritaties en boosheid over de ander die deze persoon steeds maar onder druk zet, bedoeld of onbedoeld.

Het verwijt ligt meestal veel dieper, want de persoon is inmiddels alleen nog maar overtuigd van zijn eigen gelijk. Hij heeft zijn gedachten en gevoelens, en die van de ander, echter niet voldoende gecheckt, zodat het innerlijke spanningsveld niet volledig opgeruimd kan worden. Op de lange duur groeien de verwijten en de onmachtsgoelens zodanig, dat de energie zich als het ware sterk verdicht. Deze 'gestolde' energieën kunnen later door de blaas vertaald worden in bijvoorbeeld blaasstenen.

In de cursus Werken met Iriscopie worden de volgende onderwerpen behandeld:

Inleiding

Identiteit

De mens is meer dan zijn lichaam

Leven op aarde is in beweging

Genezen

Een dubieuze onderzoeksmethode

Het wezenlijke irisverhaal

Zelfontdekkingen

Diagnosebeperkingen

Klacht als signaal respecteren

Het lichaam als tolk van de ziel

De betekenis van iriscopie hierin

Welke uitdagingen horen bij jou?

De opbouw van het oog

Anatomie van het oog

De iris

Het netvlies

Blinde vlek en gele vlek

Bindvlies en hoornvlies

Het straallichaam

Opbouw van de iris

Stroma

Ontstaan van de tekens in de iris

Prikkelgeleiding via zenuwbanen

Spiegels van lichaam en ziel

Wat nodig is om te diagnosticeren

Wees voorzichtig met je conclusie

Niet uitgaan van absolute zekerheden

Eigen uitgangspunten en motivaties inschatte

Gelijkwaardige uitwisseling

Stromingen in de iriscopie

Orgaantaal

De taak van het lichaam

Overgeërfde levensuitdagingen

Irisindeling

Wat is niet te zien?

De orgaankaarten

Verschuiving van energieladingen

De mens in het oog

Het ik als bestuurscentrale

Uitdagingen als stimulansen

Grenzen niet star handhaven

Het lichaam als werktuig van het ik

De rol van de omgeving

Verleden en toekomst

Vergelijken van de ogen

Wit en zwart

De betekenis van wit

Wat is aandacht?

Druk verkeer

De betekenis van zwart

Factor A. noodkreet

Factor B. verslaving

Factor C. weefselverlies

Afwezigheid van leven

Eenmaal dood, altijd dood?

Psychoses

Ziektefasen en iriskleuren

De zes ziektefasen

Fase 1 = wit pigment

Positieve hitte

Negatieve hitte

Nierwerking

Fase 2 = geel pigment

Betekenis voor het lichaam

Betekenis met betrekking tot het karakter van de persoon

Inefficiënte stofwisseling

Hypofunctie

Grensgezondheid

Gebrek aan helderheid

Verdediging en afweer

Fase 3 = oranje(rood) pigment

Invloed van de pancreas

Pancreaswerking

Allergische reacties

Groenige irissen

De invloed van de maag

Verslavingseffect

De rode spie

Fase 4 en 5 = bruin pigment

Boosheid

Actieve achteruitgang

Verschil tussen bruin en blauw

Blauwe irissen met bruin pigment

De twee-kleureniris

Invloed van ziekteverwekkers

Nog vijf soorten bruine pigmentaties

De bruine viltlaag
Bruine vegen
Woedestrepen
Bruine tophi
Psoraspots

Fase 6 = Donkerbruin tot zwart pigment

Teerpigment
Sambalpigment

Verbetering van de gezondheid

De constituties

Hippocrates
De menstypen van Hippocrates
E. Kretschmer
W.H. Sheldon

De irisconstitutietypen

De neurogene constitutie

Het neurogene mensbeeld
Neurogene ziekte-tendensen

Lymfatische constitutie

Lymfatisch mensbeeld
Lymfatische ziekte-tendensen

Bindweefselzwakke constitutie

Bindweefselzwakke mensbeeld
Bindweefselzwakke ziektebeelden
Net-iris
Net-iris mensbeeld

Hematogene constitutie

Hematogene ziekte-tendensen

Biliaire constitutie

Biliair mensbeeld

Biliaire ziekte-tendensen

Diathesen

Energie en trillingsgetal

Is er sprake van toeval?

Energieën kunnen we waarnemen

Aurafotografie

Wanneer botsen energieën?

Confrontaties zijn nodig

Urinezure diathese

De twee basale nierfuncties

Ziektebeelden van een urinezure diathese

Mensbeeld van een urinezure diathese

Schrijnend verdriet

De schaduwzijde van de mens

Rouwprocessen

Groot-houden en sterk-zijn

Kwetsbaar durven zijn

Vicieuze cirkel

Leerproces van de urinezure diathese

Het onderbewuste opnieuw ervaren

Therapie bij een urinezure diathese

Rauwkost

Vasten

Het nut van vitaminen en mineralen

Vitamine C

Van binnen en van buiten schoner

Lipemische diathese

Ziektebeelden van een lipemische diathese

Mensbeeld van een lipemische diathese

Leerproces van een lipemische diathese

Therapie bij een lipemische diathese

Larviert-tetanische diathese

Ziektebeelden van een larviert-tetanische diathese

Mensbeeld van een larviert-tetanische diathese

Leerproces van een larviert-tetanische diathese

Therapie bij een larviert-tetanische diathese

Hydrogene diathese

Ziektebeelden van een hydrogene diathese

Mensbeeld van een hydrogene diathese

Leerproces van een hydrogene diathese

Therapie bij een hydrogene diathese

Orgaantekens

Groepen van orgaantekens

Genotypische tekens

Defecttekens

Fysieke betekenis van defecttekens

Karakterbeschrijving van defecttekens

Crypten

Fysieke betekenis van crypten

Karakterbeschrijving van crypten

Gesloten lacunes

Fysieke betekenis van gesloten lacunes

Karakterbeschrijving van gesloten lacunes

Open lacunes

Fysieke betekenis van open lacunes

Karakterbeschrijving van open lacunes

Bladlacunes

Fysieke betekenis van bladlacunes

Karakterbeschrijving van bladlacunes

Tweelinglacunes

Fysieke betekenis van tweelinglacunes

Karakterbeschrijving van tweelinglacunes

Wabelacunes

Fysieke betekenis van wabelacunes

Karakterbeschrijving van wabelacunes

Ladderlacunes

Fysieke betekenis van ladderlacunes

Karakterbeschrijving van ladderlacunes

Torpedolacunes

Fysieke betekenis van torpedolacunes

Karakterbeschrijving van torpedolacunes

Kwallacunes

Fysieke betekenis van kwallacunes

Karakterbeschrijving van kwallacunes

Reuzenlacunes

Fysieke betekenis van reuzenlacunes

Karakterbeschrijving van reuzenlacunes

Transversalen

Fysieke betekenis van transversalen

Karakterbeschrijving van transversalen

Psoraspots

Fysieke betekenis van psoraspots

Karakterbeschrijving van psoraspots

Fenotypische tekens

Gevasculariseerde draden

Fysieke betekenis van gevasculariseerde draden

Karakterbeschrijving van gevasculariseerde draden

Aberrabele vezels

Fysieke betekenis van aberrabele vezels
Karakterbeschrijving van aberrabele vezels

Solaarstralen

Fysieke betekenis van een solaarstraal
Karakterbeschrijving van een solaarstraal

Groeven

Fysieke betekenis van groeven
Karakterbeschrijving van groeven

Neurastheniekerring

Suikerrandje

Pterygium

Fysieke betekenis van een pterygium
Karakterbeschrijving van een pterygium

Operatielittekens

Grijze staar of cataract

Glaucoom of groene staar

Tweekleureniris

Calcium-sodiumring

Fysieke betekenis van een calciumsodiumring
Karakterbeschrijving van een calciumsodiumring

Tekens van de krauserand

Vage krauserand

Fysieke betekenis van een vage krauserand
Karakterbeschrijving van een vage krauserand

Spitse krause-uitlopers

Fysieke betekenis van spitse krause-uitlopers
Karakterbeschrijving van spitse krause-uitlopers

Te kleine krause

Fysieke betekenis van een te kleine krause
Karakterbeschrijving van een te kleine krause

Vergrote krause

Fysieke betekenis van een vergrote krause
Karakterbeschrijving van een vergrote krause

Vierkante krause

Fysieke betekenis van een vierkante krause
Karakterbeschrijving van een vierkante krause

Zigzag-krause

Fysieke betekenis van een zigzag-krause
Karakterbeschrijving van een zigzag-krause

Lokaal uitgezakte krause

Fysieke betekenis van een lokaal uitgezakte krause
Karakterbeschrijving van een lokaal uitgezakte krause

Lokaal ingedrukte krause

Fysieke betekenis van een lokaal ingedrukte krause
Karakterbeschrijving van een lokaal ingedrukte krause

Dubbele krause

Fysieke betekenis van een dubbele krause
Karakterbeschrijving van een dubbele krause

Maagring

Fysieke betekenis van een maagring

Pupiltakens

Afvlakking bovenop de pupil
Afvlakking onderin de pupil
Zijdelingse afvlakking
Tweezijdige afvlakking bovenin beide pupillen
Anisocorie
Mydriasis
Miosis

Scleratekens

De pinguecula
Bloedvaatjes
Gekronkeld bloedvat
Parallel lopende bloedvaten
Buiten zijn oevers getreden bloedvat
Parelsnoerig bloedvat
Kronkelvat met plaatselijke verdikkingen
Opgezwollen bloedvat
Naar orgaanveld wijzend bloedvat
Bloedvat gelijklopend met ciliairrand
Netwerk van kleine dunne bloedvaten
Herkenningpunten

Iriscopie in de praktijk

De spijsverteringsenzymen

De maag

Reflexgebieden van de maag

Leerproces van de maag
Iristekens van de maag

De darmen

De dunne darm

Leerproces van de dunne darm
Reflexgebieden van de dunne darm
Iristekens van de dunne darm

De dikke darm

Leerproces van de dikke darm
Reflexgebieden van de dikke darm
Iristekens van de dikke darm

De blinde darm

Leerproces van de blinde darm
Reflexgebieden van de blinde darm
Iristekens van de blinde darm

De endeldarm en de anus

Leerproces van de endeldarm en de anus
Reflexgebieden van de endeldarm en de anus
Iristekens van de endeldarm en de anus

De pancreas

Leerproces van de pancreas
Reflexgebieden van de pancreas
Iristekens van de pancreas

De lever

Leerproces van de lever
Reflexgebieden van de lever
Iristekens van de lever

De galblaas

Leerproces van de galblaas
Reflexgebieden van de galblaas
Iristekens van de galblaas

Bovenste luchtwegen

De sinussen en de neus

Leerproces van de sinussen en de neus
Reflexgebieden van de sinussen en de neus
Iristekens van de sinussen en de neus

De keel

Leerproces van de keel
Reflexgebieden van de keel
Iristekens van de keel

De oren

Leerproces van de oren
Reflexgebieden van de oren
Iristekens van de oren

Onderste luchtwegen

Leerproces van de onderste luchtwegen
Reflexgebieden van de onderste luchtwegen
Iristekens van de onderste luchtwegen

De ogen

Leerproces van de ogen
Reflexgebieden van de ogen
Iristekens van de ogen

Het hart

Leerproces van het hart
Reflexgebieden van het hart
Iristekens van het hart

De milt

Leerproces van de milt
Reflexgebieden van de milt
Iristekens van de milt

De rug

Leerproces van de rug
Reflexgebieden van de rug
Iristekens van de rug

De nek en de schouders

Leerproces van de nek en de schouders
Reflexgebieden van de nek en de schouders
Iristekens van de nek en de schouders

De buik en het bekken

Leerproces van de buik en het bekken
Reflexgebieden van de buik en het bekken
Iristekens van de buik en het bekken

De benen

Leerproces van de benen
Reflexgebieden van de benen
Iristekens van de benen

De armen en de handen

Leerproces van de armen en de handen
Reflexgebieden van de armen en de handen
Iristekens van de armen en de handen

De urinewegen

De nieren

Leerproces van de nieren
Reflexgebieden van de nieren
Iristekens van de nieren

De blaas

Leerproces van de blaas
Reflexgebieden van de blaas
Iristekens van de blaas

De geslachtsorganen

De vagina en de penis

Leerproces van de vagina en de penis
Reflexgebieden van de vagina en de penis
Iristekens van de vagina en de penis

De eileiders, zaadleiders en testikels

Leerproces van de eileiders, zaadleiders en
testikels
Reflexgebieden van de eileiders, zaadleiders en
testikels
Iristekens van de eileiders, zaadleiders en
testikels

De baarmoeder en de prostaat

Leerproces van de baarmoeder en de prostaat
Reflexgebieden van de baarmoeder en de prostaat
Iristekens van de baarmoeder en de prostaat

De huid

Leerproces van de huid
Reflexgebieden van de huid
Iristekens van de huid